

[Gørt Petersen.]

man begrænse den kreds, der kunne få adgang, og man måtte også begrænse de udsendelser, der var mulighed for at få adgang til, altså som blev optaget på bånd. I øvrigt kunne man løse dette problem med publikationer fra Danmarks radio, hvor væsentlige udsendelser af politisk osv. karakter, foredrag o. lign. blev gengivet — den slags ting har man jo i det store udland — men det ville blive kostbart, og så er spørgsmålet, om man vil ofre det, det koster, når det gælder den fri meningsdannelse; men det falder naturligvis uden for forslaget at drøfte dette. Hvad punkt 4 angår, så ligger der deri, så vidt jeg kan se, i og for sig en række forbehold i forhold til det øvrige, som gør, at der sikkert kan komme en saglig udvalgsdrøftelse ud af det hele.

Erik Hansen: Da mit partis ordfører, hr. K. Helveg Petersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne fremkomme med nogle udtalelser om forslaget.

Det kan siges, at forslaget har interesse på to felter: dels på det område, man arbejder med under benævnelsen samtidshistorie, dels i spørgsmålet om retssikkerheden. Det radikale medlem af radiorådet, tidligere folketingsmedlem hr. Helge Larsen har i en artikel i Politiken anbefalet, at der gennemføres regler i retning af det foreslåede af hensyn til samtidshistorikernes arbejde. Radio og TV udgør en så væsentlig bestanddel af den offentlige debat, påvirker så stærkt og er så betydningsfulde for meningsdannelsen, at der er noget skævt i, om dette materiale ikke opbevares, således som det sker med bøger, tidsskrifter og aviser. Det siger sig selv, at ikke rub og stub skal bevares for eftertiden. Der er store stofområder i radio og fjernsyn, som eftertiden ingen som helst interesse kan have i; børskurser, varenoteringer, skibspositioner, vejrmeldinger, ligegyldige middagskoncerter, de daglige popudsendelser, hitlister kan der ikke være nogen mening i at opbevare, men det stof, der spiller en rolle for meningsdannelsen, må det være rigtigt at opbevare. Jeg må imidlertid advare imod, at det bliver radioens og fjernsynets egne medarbejdere, der skal træffe beslutningen om, hvilket stof der skal bevares, og hvilket stof der skal slettes af båndene. Denne sortering må ske

ud fra saglige arkivmæssige synspunkter; hvilke arkivfolk der skal påtage sig denne opgave, vil jeg nødig tage stilling til på stående fod. Flere institutioner kunne komme på tale; det er et spørgsmål, der egner sig for en saglig behandling i et udvalg.

Der er imidlertid også grund til at lægge vægt på et andet synspunkt i denne sammenhæng: hvor der i en avis, et tidsskrift eller en bog rettes angreb på enkelte personer eller grupper, har de angrebne mulighed for at tage til genmæle; de kan vide, hvad der er blevet sagt, og presseloven yder dem visse garantier. Går det hårdt til, kan de angrebne vide nøjagtigt, hvad de er blevet angrebet for, og kan anlægge sag og få domstolens hjælp, hvis de er angrebet på et forkert grundlag. En lignende beskyttelse har man ikke over for angreb, der rettes i radio og fjernsyn. Det er et afgjort hul i beskyttelsesreglerne; et angreb i f. eks. fjernsynet når flere mennesker mere direkte end et angreb i en enkelt avis, og de angrebne må derfor efter mit partis opfattelse gives mulighed for at blive gjort bekendt med, hvad der rent faktisk er sagt.

Der er imidlertid under den drøftelse i det høje ting, som hidtil har fundet sted, ikke mindst fra den højtærede ministers side fremkommet oplysninger om radioens praksis, der giver mig anledning til yderligere at sige, at det radikale venstre meget gerne og positivt vil se på forslaget i det udvalg, hvis nedsættelse måtte blive udgangen af denne debat.

Diderichsen: Så vidt jeg kender kulturministeren, og det er et gammelt bekendtskab, vil fruén utvivlsomt være fuldstændig enig med forslagsstillerne i de to meget væsentlige hensyn, som danner baggrunden for dette forslag, og som er anført i fremsættelsen, nemlig hensynet til retssikkerheden for den enkelte borger og hensynet til den offentlige debat, så den kan foregå på et nøjagtigt og konkret grundlag, hvilket den i parentes bemærket jo uægtelig ofte trænger til. Det er derfor ikke mærkeligt, at der åbenbart ikke kan opstå store stridigheder om dette forslag, og vi vil da også gerne fra liberalt centrums side udtrykke som vores mening, at vi finder, det er et overordentlig rimeligt forslag, og vi vil da også gerne støtte det